

[Aage Fogh.]

byder på, og heroverfor, hvilke ændringer det er, man ønsker indført.

Jeg personlig har været oppe på biblioteket for at få fat på arkivsagen; den var selvfølgelig udlånt, for der er kun ét sæt til rådighed. Jeg skal ikke for min egen person beklage det så meget, for jeg har været med til denne lovgivning fra 1946 og til dato; men jeg kan ikke forstå, hvordan begynderne i tinget — de medlemmer, der første gang skal behandle arbejdsløshedsloven — på grundlag af det her foreliggende kan finde til bunds i det, det virkelig drejer sig om.

Det er altså ikke en bebrejdelse mod ministeren, men et ønske om, at vi i fremtiden — ikke alene af denne højtærede minister, men også fra anden side — får sagerne forelagt på en lidt anden og lidt mere overskuelig måde.

Enkelthederne i lovforslaget skal jeg som sagt slet ikke gå ind på; det er gjort så godt fra anden side. Men jeg vil gerne kort og samlende sige, at fra mit partis side skal der ikke være nogen vanskeligheder. I det udvalg, der bliver nedsat, vil vi gerne have en række oplysninger; men vi vil være meget velvilligt indstillet over for de foreslåede ændringer, der for de flestes vedkommende synes mig at være meget rimelige.

Men det kan ikke nægtes, at vi i øjeblikket er i en helt anden situation, end vi har været i tidligere, når vi debatterede denne lovgivning. Jeg regner med, at vi i dag har en arbejdsløshedsprocent, der ligger nede på mellem 2 og 3. Sidst da jeg var ordfører i en sådan sag, havde vi en arbejdsløshedsprocent, der lå oppe på mellem 9 og 10. Hvis vi nu ser, hvordan det er gået i denne periode — fra ca. 1957 og til dato — mener jeg man vil finde ud af, at arbejdsløshedsprocenten er faldet til ca. en tredjedel af det, den dengang var, og det er en lykkelig udvikling, som vi alle sammen glæder os over. Statens udgifter til denne lovgivning er antagelig kun faldet med ca. 60 pct., og de samlede udgifter er, så vidt jeg kan se, kun faldet med ca. 50 pct. Hvad er det nu udtryk for? Det er efter mit skøn udtryk for, at det administrationsapparat, vi kører med i dag, er for stort i forhold til den nuværende ledighed.

Det er et tydeligt udtryk for, at når man først får skabt en administration med alle de kontorer, der ligger spredt ud over hele landet i alle byer, og med alle de forskellige erhverv repræsenteret med hver sin kasse, så har man samtidig fået skabt et apparat, som det er ganske overordentlig vanskeligt at tilpasse til det mindre arbejde. Og da jeg i høj grad er tilhænger af at rationalisere, vil jeg gerne have, at vi i udvalget i hvert tilfælde prøver på at undersøge, om den form, vi anvender i dag, nu også er den helt rigtige. I forbindelse med disse rationaliseringsundersøgelser vil jeg gerne rejse et par principspørgsmål.

Jeg kan godt begribe, at man skal have en sats for forsørgere og en for ikke-forsørgere, når man skal bestemme understøttelsen til ledige medborgere. Men hvorfor skal man have et særligt tilskud, et særligt tilskud til børn og et særligt tilskud til brændsel? Det begriber jeg ikke. Jeg forstår ikke, at man ikke kan nøjes med at have én sats for forsørgere og én sats for ikke-forsørgere og så en bestemmelse om, at ingen forsørgere må få mere end 80 pct. af normal arbejdsfortjeneste i understøttelse og ingen ikke-forsørgere mere end 66 pct. Hvordan satsen så skal være, kan vi diskutere, men denne grænse må ikke overskrides.

Endvidere ønsker jeg en bestemmelse om, at vi sætter meget stærkere ind på arbejdsanvisning. Det er dér, den afgørende indsats i fremtiden må gøres, for det er ganske overordentlig vigtigt, at vi sikrer os, at vi ikke samtidig har ledige arbejdere ét sted og mangel på arbejdskraft et andet sted. De to ting må forbindes med hinanden, og derfor må der sættes stærkere ind på arbejdsanvisning end nu. Så må der spares på andre områder, og når jeg siger „sares på andre områder“, tænker jeg på administrationsapparatet.

Jeg har haft den glæde i en årrække at være medlem af arbejdsnævnet. Vi holder regelmæssige møder, formentlig ca. hver tredje uge, og vi har mange interessante sager. Jeg har en dagsorden med her; den er vist i og for sig hemmelig, men her fra folketingets talerstol må vi jo tale om alting. Jeg har altså her dagsordenen for det møde, vi nu skal have i næste uge. Da mødes der 6 repræsentanter for arbejdsløs-